

Tfsherning: Men naar saa Ministeriet imidlertid sender Rigsdagen hjem?

Formanden: Saa er det Noget, Ministeriet kan gjøre, hvad enten jeg sagde, at jeg vilde sende Forslaget til Landstthinget, eller ikke.

Grundtvig: Jeg skal kun udtrykke min store Forundring over, at den høitærede Kultusminister vilde sige om det 4de Forbehold, at der ingen Bestemmelse kan tages om Regeringens Førelse i Tilfælde af Kongens Umyndighed, Sygdom eller Fraværelse, uden at den danske Rigsdag giver sit Samtykke dertil for Kongerigets Vedkommende, at det skulde stride lige tværtimod en Paragraph i Udkastet, som siger, at Bestemmelse om disse Ting skal tages ved Lov — altsaa en af disse Løsteparagrapher, som slet Intet giver, men blot siger, at der nok skal komme noget Saadant — at det paa mindste Maade skulde stride mod denne Løsteparagraph, som lover en Lov i denne Anledning, at den danske Rigsdag forbeholdt sin Ret, naar der engang skulde tages saadanne Bestemmelser, at der sely i en Paragraph af Udkastet, som giver Bestemmelser, kan findes et Forbehold. Dette kan man jo see i den Paragraph, som siger, at alle Dele af Monarchiet skulle forholdsviis tage Deel i Fællesudgifterne; thi der staaer bagefter, at dette ikke skal gjælde for Lauenborg. Hvorfor kunde der da ikke, om det behøvedes, i Lighed hermed staae, at, naar der engang tages en Bestemmelse i Rigsaadets om, hvad der ikke er bestemt Noget om i Udkastet, og den danske Rigsdag slet ikke vil give sit Samtykke til denne Bestemmelse, saa skal den ikke gjælde for Kongeriget? Der er jo ligeledes en anden Paragraph, hvori der staaer, at alt, hvad der angaaer det tydske Forbund, hører til Holsteens og Lauenborgs særlige Anliggender — det vedkommer ikke de andre Landsdele — men hvorvidt disse skulle betale Holsteen tilbage, hvad der bliver givet ud for at føre Krig i det tydske Forbund, skal i sin Tid bestemmes ved Lov. Hvor der altsaa ikke engang er givet nogen Bestemmelse, kan det heller ikke staae i Strid dermed, naar den danske Rigsdag siger, hvad den jo nødvendig maa sige: Gud bevares, det kan da

ikke være Ministeriets Tanke, at hvad enten det udtrykkes eller ikke, saa skulde det ikke være ret og billigt, at den danske Rigsdag, naar der kom en Umyndigheds-Regjering, maatte have en Stemme med om, hvorvidt de Bestemmelser, man da traf ved at indsette en Rigsforstander paa længere Tid, ogsaa vare taalelige. Danmarks særlige Anliggender og deres Bestyrelse kunde jo derved udsættes for den største Fare, og det er derfor dog virkelig forunderligt, at Ministeriet ikke alene vil paastaae, hvad der soleklart ikke er saa, at det strider stærkt mod den Bestemmelse, der siger, at der engang skal komme en Lov om de Ting, men endog, at det var et Forbehold, som det vilde tage den danske Rigsdag ilde op, og som det vilde vide ansee for et Nei. Jeg forstaaer det ikke.

Da ikke Flere begjærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved:

1) De første 6 Punkter af Grundtvigs Forslag, saalydende:

Efterat være blevet beksendt med det Udkast til Forfatningsloven for det danske Monarchies Fællesanliggender, som Kongen, i Genhold til Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, agter at lade udgaae, beslutter Rigsdagen, at de under 29de August 1855 af Kongen stadfæstede Grundlovsbestemmelser skulle træde i Kraft samtidigt med Fællesforfatningen, under Forbehold af:

1) At Regjeringsformen for Kongerigets Vedkommende vedbliver at være indskrænket monarchist.

2) At enhver tiltrædende Fælles-Monarch maa være dansk-talende og aflægge Ed paa Grundloven for Kongerigets særlige Anliggender.

3) At, hvis den Arvesølge, som er fastsat i Thronfølge-loven af 31te Juli 1853, enten ikke træder i Kraft eller træder ud af Kraft, der da ikke kan kaldes en ny Linie til Thronen eller fastsættes en ny Arvesølge, uden med den danske Rigsdags Samtykke, for Kongerigets Vedkommende.